

Bemærkninger til forslaget

Forslagsstillerne finder det nødvendigt i langt større grad at forpligte alle Folketingets medlemmer til at arbejde med EU-sagerne. En lang række af de sager, der i dag behandles i Europaudvalget (EUU), har afgørende nationale konsekvenser, men uanset ressort ligger de fortsat i EUU. EU-sagerne rummer i stigende grad forhold af rent indenrigspolitisk substans på linje med de sager, fagudvalgene i øvrigt arbejder med. Forslagsstillerne finder det derfor uomgængeligt, at det fremover er de relevante fagudvalg, der behandler EU-spørgsmålene. Dette vil dels sikre en større faglig kompetence på de enkelte områder, dels vil det i langt højere grad, end tilfældet er i dag, betyde en nøjere indsigt i og sammenhæng mellem EU-sager og de nationale udmøntninger.

Forslagsstillerne opfatter også forslaget som et bidrag til fremme af forenklingen af Folketingets arbejde. I dag må EU-ordførere i praksis ofte konsultere medlemmer af fagudvalgene, eller disse indskiftes ved behandlingen i EUU. Ofte har sagerne i tidligere faser alligevel været i fagudvalgene uden dér at vedrøre f.eks. mandatgivning, dvs. egentlig kompetence. Forslagsstillerne finder det nødvendigt, at Folketinget langt tidligere inddrages i EU-spørgsmål. I dag kommer EUU i realiteten så sent ind, at høring og eventuel beslutning sker *post festum*. En nedlæggelse af Europaudvalget vil derfor også fremme den demokratiske indflydelse, fordi fagudvalgene bliver inddraget langt tidligere og i en række tilfælde afsluttende sidder inde med en reel kompetence i forhold til f.eks. mandatgivning. En nedlæggelse af EUU fremmer således også afbureaukratisering og øger gennemsigtigheden i beslutningsprocesserne.

En voldsom forøgelse af sagsmængden fra indtrædelsen i EF i 1973 til et stærkt forøget og komplekst EU i 2003 nødvendiggør dybtgående strukturændringer i Folketingets arbejde, hvis sagsbehandlingen skal foregå betryggende. Forslaget vil i langt højere grad

forpligte alle Folketingets medlemmer, for så vidt angår EU-spørgsmål, og både kvantitativt og kvalitativt fordele sagerne.

Når der kommer tiltag i form af f.eks. EU-grønborgerne, bør Folketinget tage emnet på dagsordenen. Forslagsstillerne så gerne, at dette kunne udmønte sig i en beslutning, der angiver, hvilken retning den danske regering skal arbejde i. Denne beslutning kan senere følges op med en ny debat i Folketingssalen, når kommissionens udspil til direktiv foreligger. På den måde forpligtes hele Folketinget, og skellene mellem EU og national lovgivning bliver mindre.

Der tales ofte om den manglende europæiske offentlighed, der skulle være grundlaget for et gennemdemokratisk EU. En begyndelse må efter forslagsstillerne vurdering derfor være at sikre en større dansk offentlighed om EU-sager. Det kræver en demokratisk reform at sikre offentlighedens indsigt i sagernes behandling. Da EUU's beslutningskompetence oftest er reduceret til enten 'ja' eller 'nej' og oftest på et meget fremskredent tidspunkt i sagsbehandlingen, svækkes muligheden for offentlig debat om sagerne. Dette hæmmer udviklingen af såvel en dansk som europæisk offentlighed og er et reelt demokratisk problem.

Gennem debatter i Folketingssalen vil offentligheden imidlertid gennem medierne få indblik i sagernes karakter, og borgerne vil få en mulighed for at lægge pres på såvel regeringen som Folketinget. Det vil øge muligheden for at få indflydelse undervejs. Det vil være lettere at følge sagernes gang, og man vil kunne blive deltager i beslutningsprocessen på en helt anden måde end i dag.

I forbindelse med følsomme oplysninger, hvor ministre redegør for »landepositioner«, samt i forbindelse med mere følsomme mandatafgivelser foreslår forslagsstillerne at de relevante ministre indkalder ordførerne til ordførermøder, som vi i øvrigt kender det fra Folketingets arbejde.